

Ο σεισμός της καρδιάς

/ Γενικά Θέματα

Αρχιμανδρίτου Φωτίου Γαβριελάτου για την Romfea.gr Ιεροκήρυκος Ι. Μ. Κεφαλληνίας

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟΥ 1953. Σήμερα κάνει πολλή ζέστη. Είναι σκέτο καμίνι. Εξάλλου καλοκαίρι είναι, δεν αποφασίζουμε εμείς τι καιρό θα κάνει. Θα έρθει και ο χειμώνας, πού θα πάει...

Στο χωριό σήμερα όλοι οι κάτοικοι από το πρωί βρίσκονται στις διάφορες ασχολίες τους. Εγώ έμεινα με την μάνα στο σπίτι, τα αδέρφια μου από νωρίς το πρωί με τον πατέρα στα χωράφια, στους κήπους.

Ο πατέρας πάντα αγωνιστής, μη θαρρείς ότι είναι εύκολα, με το ζόρι τα βγάζει πέρα, μήπως έχει άλλη λύση;

Στο χωριό έτσι είναι τα πράγματα, ειδικά στην Κεφαλονιά. Ή ναυτικός θα γίνεις ή θα πας στην ξενιτιά, αυτές είναι οι επιλογές που έχεις.

Η μάνα σήμερα από τα χαράματα καίει τον φούρνο, θα φάμε ζεστοφούρني, έχει μια μυρουδιά σκέτη απόλαυση. Ευτυχώς που στο χωριό έχει καφενείο και τα βράδια περνά κάπως η ώρα. Πού λόγος για άλλη διασκέδαση!

Περιμένουμε τα διάφορα πανηγύρια για να δούμε κόσμο, να χορέψουμε, να αλλάξουμε παραστάσεις! Και βέβαια να δούμε καμιά κοπελιά από τα γύρω χωριά. Έχετε ποτέ χορέψει μπάλο ή δυβαράτικο με τα ωραία τσαλίμια; Πραγματική μαγεία!

Η ώρα είναι 11. Η ώρα του χορού του θανάτου. Τα νεκρικά τύμπανα παιανίζουν, και ταυτόχρονα αναγγέλλουν την καταστροφή! Η φύση συμμετέχει στην απέραντη θλίψη! Τα ζώα προαισθάνονταν το θανατικό, και εγώ αμήχανα και φοβισμένα προσπαθώ να καταλάβω τι γίνεται... Παντού χαλάσματα, φωνές, κραυγές αγωνίας. Αίμα, πολύ αίμα. Απέραντο πέπλο σκόνης και μυστηρίου. Πτώματα παντού!

ΣΕΙΣΜΟΣ. Πάλι κάνει σεισμό, η γη τρέμει. Παναγία μου, ήρθε το τέλος μου... Δεν μπορούσα να κρατηθώ όρθιος! Η δύναμή του με πέταξε κάτω, πίστευα ότι ήρθε...

Ευτυχώς εγώ ήμουν έξω από το χωριό και έβλεπα από ψηλά την βιβλική καταστροφή. Μονομιάς άρχιζα να φωνάζω τη μάνα μου, πού να είναι άραγε; Πάω να τη βρω... Κατέβηκα στο χωριό για να πάω στο σπίτι μου.

Πώς να πάω; Τα καντούνια δεν υπήρχαν, παντού χαλάσματα! Περνώ από την εκκλησιά, και τι να δω... Είχε παραδοθεί, ήταν πλέον σωρός ερειπίων! Το ωραίο βενετσιάνικο καμπαναριό δεν θα ξανασημάνει! Τα πάντα είχαν χαθεί! Τρέχω γρήγορα να γυρίσω στο χωριό.

Αντικρίζω τον παπά-Γεράσιμο μαζί με τους χωριανούς να προσπαθούν να βγάλουν ένα παλικάρι από κάτι ερείπια, ήταν μόλις 18 χρονώ! Τον μεταφέρουν σε ασφαλές σημείο, πάνω σε μια σκάλα!

Το μόνο που είπε ήταν « Διψώ...», και μετά έφυγε... Τα σπίτια των ανθρώπων δεν υπήρχαν, παντού θάνατος. Νεκροταφείο ανθρώπων και κτισμάτων. Άραγε ο πατέρας μου, τα αδέρφια μου, πού είναι; Μπόρεσαν να σωθούν;

Θεέ μου, σώσε μας!!! ΑΓΙΕ ΓΕΡΑΣΙΜΕ ΜΟΥ, ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ; Τα συναισθήματα δεν περιγράφονται, αυτά που έζησα ήσαν σαν την κόλαση! Μακάρι να μην τα ζήσουν άλλοι! Σαν έφθασα στο σπίτι μου, τι να δω; Δεν υπήρχε τίποτα... Μάνα, πού είσαι μάνα; Μάνα... Τίποτα, δεν απαντά...!

Θα πάω στο φούρνο, θα δεις, θα είναι εκεί! Τίποτα. Μα πού να είναι; Παναγία μου, να την βρω.... ΝΕΚΡΙΚΗ ΣΙΓΗ. Τελικά τι να δω; Πώς άντεξα;

Πώς δεν έχασα το μυαλό μου; Ήταν κάτω... κάτω, νεκρή... Μάνα μου, μανούλα μου, γεμάτη αίματα! Προσπάθησα να βγάλω τις πέτρες από πάνω της, την πήρα αγκαλιά.

Έκλαιγα ασταμάτητα. Ήταν η δική μου Μεγάλη Παρασκευή. Έπρεπε να σηκώσω τον δικό μου σταυρό! Είχα χάσει ό,τι αγαπούσα περισσότερο. Τη μάνα μου. Έτσι απροσδόκητα, μέσα σε μια επίθεση της φύσης, σε μια φονική επίθεση.

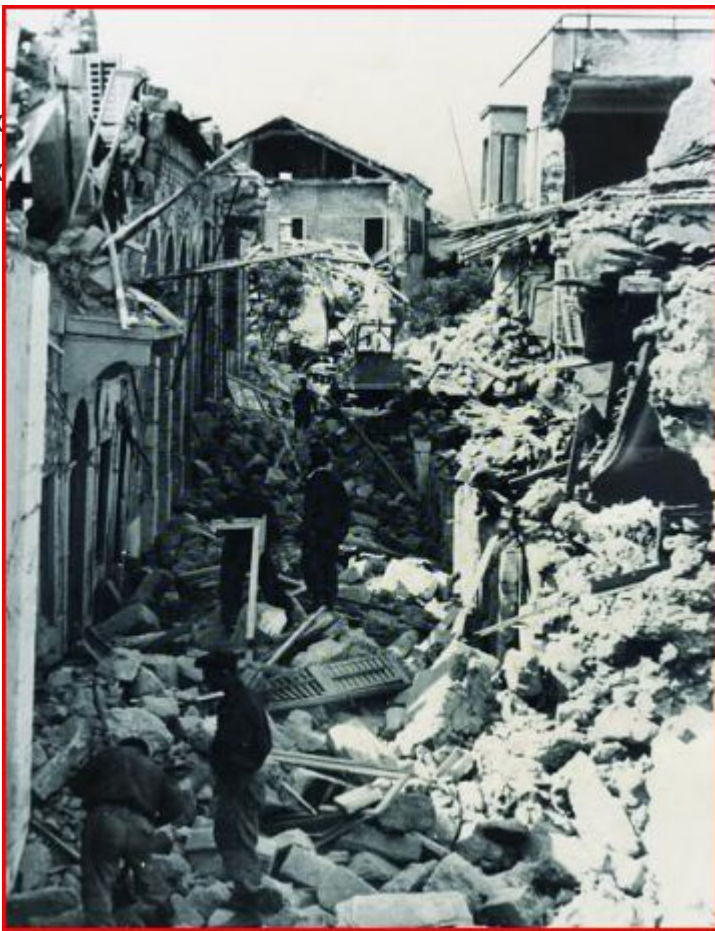
Έτσι απλά, χωρίς να έχεις αίσθηση, σταματά ο δικός σου χρόνος, και τον διαδέχεται η απέραντη απόγνωση! Βέβαια, αυτό ίσχυε και για τους άλλους, όλοι μας ήμασταν στην ίδια κατάσταση πανικού.

Είχαμε το αίσθημα του απόλυτου κενού, της απόλυτης ένδειας, αυτό που μας ενώνει τώρα είναι ο θάνατος. Πλούσιοι με οικόσημα και ευγενή καταγωγή, και φτωχοί της βιοπάλης ήμασταν στην ίδια μοίρα! Δεν ξέραμε αν θα ζούσαμε. Ατμόσφαιρα βασανιστική.

Ο θρήνος αβάστακτος, εικόνες τρόμου, όλα τα συναισθήματα του κόσμου δεν μπορούν να περιγράψουν την απέραντη οδύνη μας. Δεν είχαμε μόνο να θάψουμε τα δικά μας πρόσωπα, θάψαμε και την ιστορία του τόπου μας, ιστορία που δεν μπορεί να αναγεννηθεί, η Κεφαλονιά πρέπει να αναστηθεί από την τέφρα της.

Οι πρώτες ώρες δεν ήταν αρκετές για να μπορέσουμε να καταλάβουμε την διάσταση της καταστροφής, εξάλλου δεν είχαμε την πληροφόρηση, δεν ξέραμε τι γινόταν στην υπόλοιπη Κεφαλονιά, πού να ξέραμε!!! Μετά όμως καταλάβαμε ότι η Κεφαλονιά παραδόθηκε στον νέο κατακτητή!

Πάλι δε
κατάστα

ερείπια.

Αντίσταση ψυχής, ψυχής σε
οουμε τους εγκλωβισμένους στα

Κάθε φορά που βρίσκαμε ζωντανούς η ελπίδα της ζωής επέστρεφε στα πρόσωπα μας και συνεχίζαμε με μεγαλύτερη ορμή. Τα ερείπια γεννούσαν την ζωή, αλλά και τον θάνατο! Στην συνέχεια έπρεπε να δούμε τι θα κάνουμε, δεν είχαμε ούτε κεραμίδι, μα ούτε και ψωμί.

Ευτυχώς σε μια στιγμή ακουστήκαν τα ελικόπτερα του στρατού. Έριχναν τα πρώτα εφόδια, ήταν για μας το ...μάννα εξ' ουρανού!

Ήμασταν στην έρημο του τόπου μας. Πολύ δύσκολα ήταν τα πράγματα. Αφού βρήκαμε τον εαυτό μας, ας το πούμε κάπως έτσι, γιατί έπρεπε να φωλιάσει στην κάρδια μας η ελπίδα για ζωή και βέβαια το αύριο, το αύριο ήταν άγνωστο.

Ζούσαμε την κάθε στιγμή σαν να ήταν η τελευταία. Την άλλη μέρα το πρωί ο πατέρας, που ευτυχώς ήταν στα χωράφια και σώθηκε μαζί με τα αδέρφια μου, αποφάσισε να κατεβούμε στην χώρα, στο Αργοστόλι, είχαν φέρει τα καράβια υλικά για τα πρώτα παραπήγματα. Βρήκαμε ένα φορτηγό της εποχής και ξεκινήσαμε το ταξίδι, ταξίδι όπου πραγματικά καταλάβαμε το μέγεθος της καταστροφής. Σ' όλη την διαδρομή βλέπαμε την απόγνωση στα μάτια των ανθρώπων.

Ο δρόμος δεν ήταν εύκολος, παντού πέτρες, κατολισθήσεις, ρωγμές, με λίγα λόγια τα μονοπάτια που ανοίγουν τα ζώα στα βουνά ήταν καλύτερα. ΕΚΕΙ φθάσαμε... στο σημείο μηδέν! ΑΠΟ ΕΚΕΙ πρέπει να αρχίσουμε να προχωράμε για την άλλη μέρα της ζωής μας, την άνοιξη έναντι του χειμώνα της απόλυτης αμηχανίας.

Το φορτηγό δεν ήταν δυνατόν να φτάσει στο Αργοστόλι από τον κανονικό δρόμο, γι' αυτό πήραμε την διασταύρωση για την Μονή του ΑΓΙΟΥ, στα Ομαλά ή, όπως λέμε στην Κεφαλονιά, τα χωριά του ΑΓΙΟΥ. Σαν φτάσαμε έξω από το μοναστήρι Του, από το σπίτι Του, δεν πιστεύαμε στα μάτια μας. Ήταν τα πάντα κατεστραμμένα, ο ναός του Βαλλιάνου, τα κελλιά των Μοναχών, τα κελάρια, τα πάντα.

Οι Μοναχές προσπαθούσαν να μαζέψουν ό,τι μπορούσαν, τα ευαγγέλια, τα καντήλια, τα υπάρχοντα Του. Από το βάθος της Μονής, εκεί που ήταν το παλιό καθολικό, εκεί δηλαδή όπου φυλάσσεται ο Άγιος, ακουστήκαν ψαλμωδίες και θυμιατά, ήταν η πιο πένθιμη λιτανεία Του, ο Άγιος βγήκε για να μας δώσει κουράγιο, να κάνουμε υπομονή... Ήταν σαν εμάς... χωρίς σπίτι..., έγινε σαν τα παιδιά του!

Ό,τι χάσαμε εμείς, έχασε και ΕΚΕΙΝΟΣ! Ήταν σαν εμάς! Όλοι μείναμε όρθιοι για να δούμε τι θα γίνει, πού θα πήγαινε, τα μάτια μας γέμισαν δάκρυα, περιμέναμε!

Οι καλογριές φώναξαν, «Παιδιά, μια σκηνή για να βάλουμε τον Άγιο!». Στα χέρια μου κρατούσα μια σκηνή, μου την είχαν δώσει κάποιοι στρατιώτες για να την πάρω μαζί μου, θα ήταν το πρώτο μου σπίτι, δεν σκέφτηκα και πολύ, την έδωσα, χωρίς να σκεφτώ τίποτα! Ήταν για τον ΑΓΙΟ μου, ήμουν ο πρώτος οικοδεσπότης Του! Τον φιλοξένησα σαν να ήταν στο σπίτι μου, η καρδιά μου σκιρτούσε από χαρά, έδωσα και εγώ κάτι για ΕΚΕΙΝΟΝ!

Ήταν το δώρο μου, για όσα μας προσφέρει τόσα χρόνια και επί πλέον δεν μπορούσα να σκεφτώ τον ΑΦΕΝΤΗ ΜΑΣ, χωρίς κάπου να ακουμπήσει. Αφού πράγματι πήραμε δύναμη από την δύναμή Του, συνεχίσαμε την πορεία μας για το Αργοστόλι, το μικρό Παρισάκι, με τα ωραία τα καντούνια, τα αρχοντικά, την γέφυρα των στεναγμών, με τα ωραία καμπαναριά, ειδικά αυτό της Ρακάτζης ήταν

πράγματι θεσπέσιο! Και τόσα αλλά που σαν τα πω θα κλαίω ασταμάτητα...

Όλα αυτά που σας είπα πριν, ήταν πλέον παρελθόν, ήταν μόνο ωραίες αναμνήσεις, ήταν, ήταν! Τώρα τι είναι; Τίποτα. Δεν έχει την δόξα, την αρχοντιά, την επτανησιακή φινέτσα!

Απλώς μια πόλη όπως οι άλλες. Παντού μηχανήματα του στρατού να καθαρίζουν δρόμους, σπίτια, μαγαζιά, και όλα μπάζα. Η ιστορία της έγινε απλώς μπάζα. Μέσα σε πρόχειρα παραπήγματα είχαν στεγαστεί οι υπηρεσίες του κράτους, το νοσοκομείο, η Ιονική τράπεζα, και άλλες.

Εκεί τα πράγματα δεν ήταν σαν τα χωριά, υπήρχαν παντού άνθρωποι των αρχών. Είχαν φθάσει πλοία από ξένα κράτη, για να συντρέξουν στην ανάγκη μας.

Η Κεφαλονιά ήταν στο κέντρο του ενδιαφέροντος του κόσμου, έντυπα της εποχής είχαν συνεχώς ανταποκρίσεις για τα γεγονότα του σεισμού. Παντού χαλάσματα! Οι άνθρωποι είχαν τρομοκρατηθεί πως το νησί θα χαθεί, θα βουλιάξει.

Όλοι περιμέναμε την ώρα αυτή. Μερικοί ήθελαν να μεταφέρουν τον Άγιο στην Αθήνα για προστασία, αλλά οι Κεφαλονίτες ξεσηκώθηκαν και είπαν ότι θα μείνει ο Άγιος μαζί μας! Όπου εμείς και ΑΥΤΟΣ! Δεν ήθελαν να χωρίσουν!

Σ' αυτήν την δύσκολη στιγμή ο Κεφαλονίτης έπρεπε να βρει στήριγμα, κάπου να ακουμπήσει, δεν θα έχανε την μοναδική ελπίδα του, το λιμάνι του, την απαντοχή του. Μέσα αυτήν την αντάρα του φυσικού πολέμου δεν ξέραμε τι θα γίνει την επομένη ημέρα, ευτυχώς είχαμε την ελπίδα μας στον Άγιό μας, δεν θα άφηνε το νησί Του να χαθεί από τον χάρτη!

Εύρισκε πάντα το τρόπο να στέκεται όχι μόνο προστάτης, αλλά τιμονιέρης της ζωής μας, για τον Κεφαλονίτη αυτό είναι γεγονός που δεν είναι δυνατό να το καταλάβουν οι άλλοι! Είχαν φτάσει στο νησί από τις πρώτες ώρες η βασιλική οικογένεια για να δουν από κοντά τα γεγονότα και να συντονίσουν την κρατική βοήθεια για τους πληγέντες.

Η Βασίλισσα, βλέποντας την όλη δυσμενή κατάσταση, ειδικά των μικρών παιδιών τα οποία ήταν στους δρόμους, χωρίς φαγητό, ξυπόλητα και φοβισμένα, αποφάσισε να μεταφέρει αρκετό αριθμό παιδιών στις παιδουπόλεις της Λαρίσης και του Βόλου.

Αυτό το γεγονός ήταν μια μορφή παιδομαζώματος. Τα παιδιά έμειναν εκεί, αλλά για ένα ή δύο χρόνια. Σ' αυτήν την τρυφερή ηλικία αναγκαστήκαν να φύγουν μακριά από την οικογένειά τους, να ζήσουν μακριά από την αγκαλιά της μάνας,

χωρίς να γνωρίζουν το πού, το πώς, αλλά και μέχρι τότε.

Οι μέρες περνούσαν, θα ερχόταν ο χειμώνας. Ο χειμώνας στην Κεφαλονιά είναι πολύ δύσκολος, βρέχει συνέχεια και το κρύο «ξυράφι», άμα και το μεγάλο βουνό πιάσει χιόνι τότε τα πράγματα είναι χειρότερα... Έτσι λοιπόν φτιάσαμε τα πρώτα σπίτια μας, από σανίδες, από λαμαρίνες, δηλαδή από υλικά πρόχειρα μέχρι να δούμε τι θα γινόταν.

Κάποια χωριά δεν ήταν δυνατό να ξαναφτιαχθούν, τα μετέφεραν σε άλλα σημεία. Πολλά κειμήλια παραδόθηκαν στην πυρά και αλλά αφέθηκαν στην τύχη τους, αρκετά διασώθηκαν και σήμερα μας δείχνουν την ιστορία του τόπου μας.

Κατέφθασαν από ξένα κράτη υλικά για την κατασκευή των σπιτιών, δημοσίων κτηρίων, γενικά για μπει το νησί σε κάποια σειρά, μην ξεχνάτε ότι ήταν πρώτη καταστροφή μετά τον πόλεμο και έτρεξαν οι πάντες για να βοηθήσουν.

Έτσι και μεις λοιπόν μαζέψαμε τα κομμάτια μας και βάλαμε πλήρη για την επόμενη μέρα, όσο δύσκολο και να ήταν έπρεπε να ξαναβρούμε τους ρυθμούς μας, να επιστρέψει το χαμόγελο στην ζωή μας, να ονειρευτούμε ξανά! Πολλοί Κεφαλονίτες άρχιζαν σιγά σιγά να φεύγουν.

Άλλοι για τα μεγάλα αστικά κέντρα όπως την Αθήνα, την Πάτρα, και βέβαια το εξωτερικό, Αμερική, Αυστραλία και αλλού, για μια καλύτερη ζωή, αφού δεν υπήρχε τίποτα στον τόπο μας για να μας κρατήσει.

Έτσι λοιπόν και εγώ βρέθηκα στην πιο δύσκολη θέση. Έπρεπε να πάρω την απόφαση να φύγω! Να φύγω για την ξενιτιά, μακριά από την οικογένειά μου, μακριά από τον τόπο μου, τους φίλους μου, μακριά από την μάνα μου! Γιατί για μένα ήταν... ήταν!

Μέσα στην καρδιά μου έγινε τότε ένας δεύτερος σεισμός, σεισμός της καρδιάς! Κόπηκε στα δυο! Δεν ήξερα τι απόφαση να πάρω, να κάτσω να παλέψω με την γη, την θάλασσα ή να φύγω;

Τελικά αποφασίζω να πάρω τον δρόμο για την ξενιτιά, για την Αμερική, την Αμερική του μεγάλου ονείρου. Μια νέα σελίδα ανοίγει στην ζωή μου, να δώσει ο Άγιος όλα να πάνε καλά. Αν και μικρός, μόλις 17 χρόνων, ήταν απόφαση!

Απόφαση ζωής, ζωή που πρέπει να αλλάξει για όλους μας, μια δύσκολη πράγματι απόφαση που πρέπει το ταχύτερο να λάβει σάρκα και οστά. Έτσι ξεκινώ το δικό μου ταξίδι στο μεγάλο όνειρο. Το όνειρο!

Φτιάνω τα χαρτιά μου, και μια ωραία πρωία βρίσκομαι στο μεγάλο λιμάνι του

Πειραιά, το καράβι με περιμένει, το «ΠΑΤΡΙΣ», μέσα στο οποίο ταξιδεύουν τα όνειρα, οι προσδοκίες μια γενιάς, της δικής μου γενιάς. Το ταξίδι δεν ήταν δύσκολο, αλλά μακρινό.

Δεν υπήρχαν τα σημερινά μέσα με τα οποία ταξιδεύεις με μεγαλύτερη ταχύτητα. Στον ορίζοντα, στο βάθος η Νέα Υόρκη! Το αιώνιο σύμβολό της, το άγαλμα της ελευθερίας μάς υποδέχεται στην πόλη των πολιτισμών, των διαφορετικών θρησκειών, του μωσαϊκού των λαών.

Μας υποδέχεται για να ζήσουμε, να βρούμε το δρόμο μας, όχι βέβαια χωρίς κόπο και θυσίες, πρέπει να ματώσουμε στην δουλειά. Στην Ν. Υόρκη πάντα βρίσκεις την ευκαιρία να προχωρήσεις, να ανοίξεις τα πανιά σου, αρκεί να την σεβαστείς, και να ξέρεις ότι εύκολα χάνεις τον δρόμο σου, την πορεία σου, την ζωή σου!

Μετά από τους απαραίτητους ελέγχους πήρα την προσωρινή κάρτα εργασίας και διαμονής και έτσι ξεχύθηκα με δίψα και όρεξη για δουλειά. Πού να βρω; Πού να πάω; Ποιος θα με συνδράμει;

Η πόλη της Ν. Υόρκης, αυτή η απέραντη μεγαλούπολη που μέσα στα σπλάχνα της χάνεσαι, αλλά συνάμα νιώθεις την ελευθερία στην σκέψη σου, τη ζωή σου, αρκεί να βρεις τον τρόπο να ξεφύγεις από τα μαγικά της καλέσματα, πρέπει να έχεις την δύναμη να αντισταθείς.

Εγώ μέσα σε μια στιγμή βρέθηκα από την ησυχία και την ασφάλεια του χωριού μου στην πόλη των θορύβων, των μεγάλων κτιρίων και συνάμα στις προκλήσεις! Ήταν, για μένα, σαν το μήλο της αμαρτίας! Αν το είχα γευθεί, θα χανόμουν!

Ευτυχώς την δεδομένη στιγμή βρήκα έναν Κεφαλονίτη και με περιμάζεψε στην δούλεψή του. Θα είχα δουλειά, σπίτι, ασφάλεια! Και έτσι ξεκινά το δικό μου ταξίδι στην ζωή! Άρχισα! Τι δουλειά έκανα; Πιατάς! Ναι, πιατάς.

Μια δύσκολη, και βαριά δουλειά, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή, από κάπου έπρεπε να αρχίσω! Αυτή η εργασία, μου έδωσε τα πρώτα χρήματα, τα οποία μάζευα για να κάνω κάτι δικό μου. Πέρασαν τα πιο δύσκολα χρόνια, είχα μάθει και την γλώσσα, τώρα μπορούσα να γυρίσω την δική μου σελίδα.

Το δικό μου μαγαζί ήταν γεγονός! Μαγαζί και μάλιστα με κουζίνα ελληνική. Στο κέντρο του Manhattan! Ήταν πράγματι μια γωνία που σε κάνει να νιώθεις ότι είσαι στην πατρίδα.

Εκεί με βρήκαν, με γνώρισαν, εκεί αγάπησα και αγαπήθηκα με την γυναίκα της ζωής μου, που μου χάρισε τα δυο μου παιδιά, την Μαρία, την μάνα μου δηλαδή, και

τον Κωστή.

Τα μεγάλωσα με κόπο, αλλά με πολλή αγάπη. Τα έμαθα να αγωνίζονται στην ζωή και να μην θεωρούν τίποτα δεδομένο, πρέπει να είναι αγωνιστές.

Ευτυχώς που η Εκκλησία στην Αμερική έχει την παιδεία, τα σχολεία, κάνουν καλή δουλειά! Τα παιδιά μας διδάχτηκαν την ελληνική γλώσσα, την παράδοσή μας, την πίστη μας!

Δεν χάσαμε την ταυτότητά μας! Εμείς οι Κεφαλονίτες έχουμε στην καρδιά της Ν. Υόρκης την δική μας άαση, τον δικό μας τόπο, την Εκκλησία μας, τον ΑΓΙΟ ΓΕΡΑΣΙΜΟ.

Εκεί λοιπόν κάθε Κυριακή, μετά την Θεία Λειτουργία, πίνουμε το καφεδάκι μας, άλλοτε και το φαγητό μας, συναντάμε τους φίλους μας, ανταλλάσσουμε τα νέα της εβδομάδας, και γενικά δεν μας λείπει η Κεφαλονιά, γιατί εκεί υπάρχει μια νέα Κεφαλονιά, η Κεφαλονιά των αποδήμων!

Έχουμε και Κεφαλονίτικους συλλόγους. Εκεί να δεις τι γίνεται! Κάθε φορά που κάτι γιορτάζουμε γίνεται κεφαλονίτικο γλέντι, με καντάδες, με τα δικά μας φαγητά, τους χορούς μας, το κάτι άλλο σου λέω... Τα παιδιά μας, μάθανε από εμάς την Κεφαλονιά, την πατρίδα, την ιστορία μας.

Ο Κωστής μου είναι πλέον παλικάρι, είναι έτοιμος να αναλάβει την δούλεψή μου, να πάρει την σκυτάλη! Τον κόπο τόσων χρόνων, την κατάθεση της ψυχής μου! Είμαι απόλυτα ευχαριστημένος γιατί η οικογενειακή επιχείρηση θα συνεχίσει την πορεία της.

Εγώ μετά τόσα χρόνια δουλειάς, πολλής δουλειάς, αποφάσισα το καλοκαίρι μαζί με την γυναίκα μου να πάω στην Κεφαλονιά, να την δω από κοντά, να θυμηθώ τα παλιά, τα παιδικά μου χρόνια, να δω τα αδέλφια μου, την φαμελιά μου, να δω τη....
. Για μένα ήταν ...εκεί και με περίμενε!

Σαν έφτασα στο χωριό μου, ανάμεικτα συναισθήματα με είχαν κατακλύσει, συναισθήματα χαράς, ευτυχίας, αλλά και λύπης, γιατί δεν θα έβλεπα τη μάνα μου! Στο χωριό ήταν όλα διαφορετικά, τα πάντα ήταν ξένα από κείνα που ήξερα τότε! Τώρα είναι όλα νέα, τα σπίτια, οι άνθρωποι, οι δρόμοι, το Αργοστολάκι! Λείπω πολλά χρόνια.

Έφυγα 17 χρονώ και γύρισα πλέον μεγάλος. Λείπω 60 χρόνια! Την άλλη μέρα το πρωί, θέλησα να πάω κοντά της, για να την δω... Είχα τόσα πολλά να της πω, μα τόσα πολλά, εξάλλου ποτέ δεν χωριστήκαμε, ήταν πάντα μαζί μου!

Ήταν στην καρδιά μου, ήταν το δικό μου φυλακτό, και μάλιστα το ιερό μου! Τα δάκρυα μου ανέβλυζαν από την καρδιά μου, ένα τριαντάφυλλο κόκκινο από το αίμα της ψυχής μου, ποτισμένο από τα δάκρυα τόσων χρόνων έβαλα πάνω στον τάφο της.

Μάνα ευχαριστώ, ευχαριστώ γι' αυτά που μου 'δωσες, ήταν αρκετά για να ζήσω!

Αντί για λιβάνι το ρόδο, αντί για την διάβαση του παπά τα φλογερά του λόγια, αντί για καντήλι την φλόγα της αγάπης του! Την ώρα εκείνη, πάνω από τον τάφο της έκανε τον δικό του απολογισμό!

Ήταν η πρώτη φορά, αλλά και η τελευταία που μίλησε για την ζωή του!

Εκεί στον τάφο της, έζησε για άλλη μια φορά τον σεισμό, τα πάντα, τον σεισμό της καρδιάς του! Πάνω στον τάφο της...

Πηγή: romfea.gr